

Lluitem!...

per Catalunya,
ara i sempre

PORTANTVEU DEL CENTRE D'ESQUERRA REPUBLICANA

Sortirà dues vegades cada mes

ANY II

SANT SADURNÍ DE NOIA, 31 DE GENER DE 1932

NÚM. 9

SUBSCRIPCIÓ

Sant Sadurní . . . . . 3'50 ptes. any
Fora . . . . . 4'00 » »
Número solt : 15 cts.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

Carrer 1^r de maig, 7
(Català Bar)

Dels treballs publicats en són responsables
llurs autors.
No s'admeten escrits sense signatura.
No es tornen els originals.

Unió sagrada

Tenim de fer-nos càrrec que la tasca que ens havem imposat els catalans, per l'obtenció de la reivindicació definitiva com a poble lliure, no està pas acabada. Es d'ineludible necessitat que en la marxa empresa, que seguim col·lectivament, ningú defalleixi; un desertament en aquests moments històrics transcendents, seria de fatals conseqüències per al nostre esdevenidor. Hem de mantenir la nostra unió i devem rebutjar tot suport en els actes que gent insolent i desconeguda ens brinda amb propòsits mancats d'eficàcia i que cap millora progressiva han de reportar-nos; com els succeïts en la darrera setmana. Tots són amb el fi de disgregar-nos.

Ara, més que mai, Catalunya necessita l'esforç de tots els catalans, per arribar al final de la lluita per la seva Autonomia. Ens tenim de penjar que el camí que manca a recórrer, és tortuós i de difícil ascensió. Ràfegues de vents d'oposició, cada dia se'n desfermen; recentment se n'han aixecat a Madrid i a Burgos, oposant-se a la nostra marxa triomfal. Però aquestes dificultats són insignificants i molt fàcil de guanyar per un poble que té fretura de llibertat i de justícia.

Catalunya, que s'ha vist afalagada pel seu exemple d'unio en tot moment advers, amb menys motiu deu renunciar-hi ara, en deixar d'ésser exemple d'unio en aquestes hores de reivindicació. Per això, per aquestes tempestats que pretenen obstaculitzar-nos, els catalans devem mantenir aquella unió sagrada, que ha estat i que serà la clau que ens ha d'obrir les portes del triomf.

MAGÍ FÁBREGUES

La nostra República

Era ahir que comentàvem el refredament després d'aquells dies plens de moviment i fogositat de la proclamació de la República. Era ahir que el poble semblava haver-se desinflat com atuit per l'inplantament del nou règim. Avui, però, encara que no com en els dies de la proclamació, torna a notar-se un moviment, una agitació potser més sorda, però que la República no deixarà pas passar per alt.

No està en la nostra intenció acusar aquest o aquell partit, no; nosaltres acceptem el que hom digui que aquesta República no és la seva i comprenem que vulguin conspirar tots aquells que vivien — vampirs segle XX — xuclant l'economia i amb ella els sagrats ideals de progrés i llibertat del poble.

De la mateixa manera, però, que

nosaltres acceptem i comprenem aquests prejudicis, voldríem que aquells extremistes que es diuen cultes i constantment fan bocades de llur competència política, es comencessin a donar compte de què anem endavant; que és il·lusori el retrocés cap a la dreta i que anem fermes cap a l'esquerra per natural evolució. Devallarem fins al darrer graó de la democràcia amb peu segur, no a batzegades com hom voldria; no volem córrer el perill de trobar un relliscall que pogués ocasionar-nos una caiguda de fatals conseqüències.

Els homes que prepararen la revolució, varen deixar el camp obert al progrés; tots els homes nobles i rectes poden conuiu dintre la naixent República encara que no sigui la seva, si més no, per a aportar-hi el seu gra de sorra que la farà ésser més perfecte, més de cara a la humanitat, boi defensant-la de l'escomesa brutal i sorda dels sectaristes obcecats.

LLUIS BENAIGES

Provocacions reaccionàries

Davant les escomeses del conservadorisme reaccionari, en pretendre ridiculitzar als homes d'esquerra, creiem convenient sortir-los al pas perquè no es considerin que tenim temences. Per posar-los a un nivell baix aporten als seus periòdics mots mancats de sinceritat i sense fonament. Diu el periòdiquet local: «Els procediments emprats pels homes que representen l'esquerra, no satisfan, ni de bon tros, a molts dels qui els donaren la representació.»

Són molt sensibles aquestes afirmacions per uns homes que pretenen dir-se republicans i poguent-se constatar abastament que el treball de nostres representants ha estat d'una eficàcia enorme. I a més, preguntem a aquests, si els homes que el poble de Catalunya va conferir-los la seva representació és l'hora ja de fallar el seu comés? Es que ja tenim l'Estatut aprovat i aquests homes no han donat al poble el que van prometre?

Devem fer-los retret de la monarquia per la qual encara sembla que somnien amb tot i voler passar per republicans, comparin ço que ens ha heretat, un seixanta per cent d'analfabetisme i sense escoles, i un dèficit inconcebible, que prevé aquest del sosteniment d'una guerra inútil que consumí mils de vides, doncs tots aquests mals i altres s'ha procurat remeiar-ho, i encara es vanen de preguntar: què s'ha fet? I lo que es farà, afegim nosaltres, o sinó «donem temps al temps» i veuran com els nostres homes acompliran la missió que se'ls confià.

AGUSTÍ CARDÚS

Fullejant la història

Vers l'any 1282, cansats els sicilians dels ultratges del francès Carles d'Anjou, enviaren una ambaixada a Pere II el Gran, oferint-li la corona de Sicília.

Acceptà el rei d'Aragó l'oferta,

malgrat les vacil·lacions d'alguns barons, i a les darreries d'agost del mateix any desembarcava a Tràpani, essent coronat tot seguit a Palerm, rei de Sicília.

Havent d'acudir Pere II a Burdeos a un desafiament amb Carles d'Anjou, donà la berga de l'almirallat a Roger de Llúria, cavaller sicilià, educat, però, a Catalunya.

Aviat el nou almirall es feu cèlebre per les seves gestes, i una volta hagué vençut l'estol angeví al port de Malta, s'acostà a Nàpols i en una gran batalla davant mateix de la ciutat féu presoner al duc de Salern.

Es famosa, a la història de Catalunya, la resposta que Roger de Llúria donà al rei de França en el fet que anem a relatar.

Era la Pasqua de l'any 1285. El rei de França, Felip III l'Ardit, per tal de donar el reialme de Sicília al seu fill Carles de Valois, organitzà, per insinuació del Papa Martí IV, una croada contra catalans i aragonesos. Per aquest fi, s'aplegaren a Tolosa dos cents mil croats, però el Rosselló, fidel a Catalunya, dificultà l'avançament dels invasors. A l'arribar al coll de Paniçars, defensat per un petit exèrcit català, ja hagué de deturar-se la croada. Aquest contratemps influí en l'ànim dels croats i molts d'ells retornaven ja a llurs terres, quan un fet inesperat vingué a encoratjar-los novament.

El rei de Mallorca, Jaume II, per venjar-se dels greuges que li féu el seu germà Pere el Gran, envià a França a l'abat de Sant Pere de Rodés, per tal que servís de guia a la croada i els ensenyés un pas secret al coll de la Massana.

Aquesta traïció va produir la invasió de l'Empurdà.

Pere II es retirà ràpidament deixant el comandament de Girona al vescomte de Cardona, Ramon Folch.

Resistí, la immortal ciutat, fermament, l'escomesa del francès, donant temps que s'organitzés l'esquadra catalana sota el comandament de Ramon Marquet i Berenguer Mallol, i a l'ensems que vingué de Sicília l'estol de Roger de Llúria amb els seus invencuts almogàvers.

El nostre almirall assolí una gran victòria damunt l'armada del rei de França, i quan després de la